

BABAM, EV VE YUMURTA KABUKLARI

ROMAN

FATMA NUR KAPTANOĞLU

FATMA NUR KAPTANOĞLU
BABAM, EV VE
YUMURTA KABUKLARI

Can ağdaş

Babam, Ev ve Yumurta Kabukları, Fatma Nur Kaptanoğlu

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Eylül 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Abdullah Ezik

Düzelti: Tuğba Eriş

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak kolajı: Fatma Nur Kaptanoğlu

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk. No: 16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-6415-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAğITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

FATMA NUR KAPTANOĞLU
BABAM, EV VE
YUMURTA KABUKLARI

ROMAN

♥can

Fatma Nur Kaptanoğlu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Ateşten Atlamak, 2021

FATMA NUR KAPTANOĞLU, 1993'te Marmaris'te doğdu. Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Sanat ve Tasarım Plastik Sanatlar Bölümü'nde yüksek lisans yaptı. Kısa Film Yönetmenliği eğitimi aldı. Birçok dergide yazarlık ve editörlük yaptı. şu an sanat yönetmeni olarak çalışmaktadır. 2017'de *Kaplumbağaların Ölümü*, 2019'da *Homologlar Evi*, 2021'de *Ateşten Atlamak* isimli öykü kitaplarını yayımladı. *Babam*, *Ev* ve *Yumurta Kabukları* yazarın ilk romanıdır.

İsimlerin ne kadar önemli olduğunu
anladığımdan beri, bana ismimi veren
anneanneciğim Bilge'ye,
sevgi ve teşekkürle.

Bir yumurta kabuğunun hikâyesi,

yumurta kırıldığında başlar.

Direksiyonu iki elimle sıkıca kavriyorum. Geldim. Avuç içlerime kadar sinen soğuk ön cama derin bir buğu bırakmış. Silecekleri çalıştırıyorum, dışa bakan cam temizleniyor, iç kısımda biriken buharı parmaklarıma uzanan sweatshirt'ümle sertçe siliyorum. Gördüm. Merdivenler. Kahverengi, parça parça soyulmuş korkulukları, rüzgârla sallandığını düşündüğün ama bir asırdan daha sağlam olan eskiliğiyle orada. Çocukken korkuluğun köşesiyle boydan boya çizdiğim kolum, annemin telaşı, tetanos iğnesinin ateşi, kısacık hatırlıyorum. Kolumdan beyazlı grili merdivenlerin üzerine düşen birkaç damla kan. Günlerce kalmıştı o kan merdivenlerde. Annemin çok işi vardı, babamın pek umurunda olmadı, sivri bir taşla kendim kazımıştım o kuru damlaları. Motorun yoğun çalışma sesi titreyen bir cam aralığına karışıyor, muhtemelen benim odamın penceresi, geldim artık, dönüş yok buradan.

Motoru kapatıyorum. Rüzgâr şiddetini artırıyor. Arabanın kapısını zorla açıyorum, paltomun önünü ilikleyemeden sert bir rüzgâr göğsüme çarpıyor. Sorun yok. Bu havalara alışkınım. Bagajdan birkaç parça eşyayı alıp merdivenlere doğru savrularak yürüyorum. Kapıyı sertçe yumrukluyorum. Silinmeyen kanlar gibi kapı zili de

yıllardır yaptırılmıyor. Telaşlı birkaç adım kapının önüne varıyor.

“Geldim geldim.”

Beyaz önlüklü, saçlarını geriden sıkıca toplamış kibar bir kadın açıyor kapıyı. Hafifçe gülümsüyor, “Siz kızı olmalısınız, hoş geldiniz.” Yarım ağız, “Hoş buldum,” diyorum. Rüzgâr benim varlığımla hole doluyor. Çok derinlerden gelen lavanta kokusu hemen burnuma değiyor. Mutfakta. Tezgâhın üzerindeki kavisli cam vazo. İçinde lavantalar. Eminim. “Babanız yukarıda,” diyor kadın. “Uyuyor mu?” diye soruyorum. Dudaklarını hafifçe büzüyor.

Babamın birkaç haftalık ömrü kalmış. O da en fazla. Her an ölebilirmiş. Bilinci kapalıymış. Bizi asla duymuyormuş. Komadaki insanların çevresindekileri duyduğu hikâyeler kocaman bir yalanmış. Sevginin gücüyle iyileşmeler, olumlamalar, bunlar için geç kalınmış. Makineye bağlıymış. Son nefesini verene kadar da böyle kalacaktıymış. Durumun bu denli ciddi olduğunu bilmediğime üzölmüşler. Ablam birkaç gün önce gelmiş, gitmek zorundaymış, bir süre gelemezmiş. Babamın yardımcısı her gün uğrayıp evi çekip çevirecektmiş. Hemşire de her gün gelecektmiş ancak doktor acil bir şey olmadıkça haftada iki kere rutin kontrol için uğrayacaktmış. Babama göz kulak olmam gerekiyormuş.

Tamam, diyorum. Hepsine tamam. Bunun için gelmedim mi zaten?

Merdivenlerden hızlıca çıkıyorum. Sağ koridor benim odama dönüyor, sol taraf babamın ve ablamın odalarına. Mekanik bir ses kulağıma yerleşiyor. Bip bip biiiip bip. Bu sese alışmalıyım. Hemşire artık gitmesi gerektiğini söylüyor, kapının önünde, ben merdivenlerin başındayım. Numarasını, çalışmayan, yeşil, çevirmeli telefonun yanına bırakıyor. "Evim çok uzak değil, ararsanız hemen gelirim," diyor. Teşekkür ediyorum. Sesim, açık

kapı ve şiddetli yağmura dönen havanın arasında savrulup muhtemelen ona ulaşmıyor. Çaaat. Kapının kapanma hızını rüzgâr belirliyor.

Odamın hemen önünde, dağılmış saçlarım, yakası omuzumdaki çanta yüzünden kaymış gri paltom ve çözülmüş bağcıklarımınla öyle bekliyorum. Babamın kapısında “lütfen galoş giyiniz” yazısı asılı duruyor, kendi odama bakıyorum, böyle bir uyarı yok, çamurlu ayakkabılarımı sürüyerek odama giriyorum. İzimi her zaman belli ediyorum.

Burası hiç değişmemiş. Her şey hemen hemen on bir yıl önce bıraktığım gibi. Tahta başlıklı eski yatağım, yatağın solundaki uzun iki pencere, çiçekli elyaf yatak örtüsü, renkleri artık eskisi kadar canlı değil, hasırdan iki büyük kitaplık, yatağımın kahvesinde bir çalışma masası, sandalyesi artık yok, açılmamış üç koli, birkaç tane plaket, tek kapağı yamulmuş iki göz bir dolap, yaptığım birkaç yağlıboya tablo, tozlanmış ve renkleri atmış, kafası çatlamış bir Buda heykeli, hediyeydi yoksa Buda'yla işim olmaz, elli yıllık bir ısıtıcı, kitap şeklinde eski bir kalemlik ve bir sürü yarım bırakılmış defter. Başucu lambamın ampülü bitmiş, yanmıyor, tepe ışığını yokluğumda beyaz ampulle değiştirmişler ama hallederim. Beyaz ışığa tahammülüm yok.

Bip sesiyle karışık hafif bir tıkırdama duyuyorum, pencerelerin kenarındaki boşluktan geliyor. Sıkıştırdığım karton zamanla düşmüş, rüzgârın şiddetiyle titreyip duruyor. Hemen eski defterlerin birinden birkaç sayfa koparıp camın boşluğuna sıkıştırıyorum, birkaç gün idare eder ancak sonrası için daha kalıcı çözümler bulmam gerekecek.

Paltomu çıkarıp yatağın üzerine oturuyorum. Geldim işte. Yine buradayım. Tıkırdayan cam, yayları öten

yatak, doğalgazsız büyük odalar, vazolardaki lavantalar, muhtemelen damlatan çatı ve yine muhtemelen en şiddetli fırtınada yere kadar eğilecek ama asla kökünden ayrılmayacak mandalina ağaçları. Pencereden mandalina ağaçlarını sayıyorum, bir, iki, beş. Sayılarını koruyorlar.

Saat 13.42. Ağzıma tek lokma koymadım. Hafif adımlarla mutfağa iniyorum. Vazodaki kuru lavanta demetleri köşede duruyor. Koyu yeşil mutfak dolapları, tost makinesi, kahve bardakları, bulaşık makinesinin sönmeyen ışığı, aynı. Sadece fırını yenilediklerini fark ediyorum. Sepetin içinde iki farklı ekmek gözüme çarpıyor, biri beyaz diğeri esmer. Ablamın yardımcı kadına beyaz ekmek yemediğimi söylediğini anlıyorum. Zaten başka kim olacak. Babam söyleyemez.

Buzdolabını açıyorum. İki yumurta, bir dilim peynir ve biraz da domates çıkarıyorum. Yumurtaları haşlamak için büyük cezveyi elimle koymuş gibi buluyorum. Yumurtalar haşlanırken bir yandan da kahve hazırlıyorum. Bu benim sabah rutinim. İki yumurtalı kahvaltı ve kahve.

Mutfaktan bahçeye açılan kocaman bir cam kapı var. Jaluzileri yarıya çekilmiş. Uzun süredir buradan kimse dışarıya çıkmamış belli ki. Oysa benim eve dair en çok sevdiğim şeylerden biri bu cam kapı. Bu cam kapıdan geçip bambaşka bir dünyaya açılacağıma inanıyorum, o zamanlar, yaşım daha çok küçük, halbuki sadece arka bahçeye çıkabiliyorum.

Fokurdayan yumurtanın taşan suyuyla irkiliyorum. Su ocağın ateşini söndürüyor, hızlıca müdahale ediyorum.

rum. Umarım rafadan olmamıştır yumurtalar. Birazcık bile yumuşak kalsa yiyemiyorum.

Babam yumurtalarını hep rafadan severdi. Yumurtayı çay kaşığının tersiyle nazikçe tepesinden kırar, oradan kendine çatlak bir yol oluşturur, o yolu takip ede ede hedefine ulaşırdı. Çay kaşığını daldırır, yarı pişmiş yarı yumuşak yumurtasını bıyıklarına döke saça yerdı. Midem bulanırdı. Yumurta canlıymış gibi gelirdi. O yedikçe iştahım kaçardı, o ise büyük bir keyifle ettiği kahvaltısının ardından bir sigara yakar, ustalıkla bitirdiği yumurtasından kalan, çatlamamış, şekilli kısmı kül tablası gibi kullanırdı. “Nezaket,” derdi sigara küllerini boş yumurta kabuğunun içine bırakırken, “nezaket işte böyle bir şeydir.”

Kahvaltımı ederken telefonumu açıyorum. Uzun süredir kapalı. Açar açmaz birçok mesaj, sosyal medya bildirimini geliyor.

Kızım nerdesin sen ya? Faruk, 09.34

İnsan bi haber verir. Sezen, 09.43

heeeeyyy bilge nerdesin? Hakan, 09.56

Abi evine de gittik yoksun, korkutma bizi. Faruk, 10.34

Gerçekten ağlıcam ve polise haber vericem artık :(:(Sezen, 10.42

Ablanı aradım, babana gitmişsin noluyo? Sezen, 10.50

Bilge Hanım kargonuz gelmiş, güvenliğe bıraktırdık haberiniz olsun. Bülent Bey, 11.43

Sezen çıldırdı ve ablanı aradı, arama dedim dinlemedi. Şu telefonu açınca yaz bana. Hakan, 11.56

nbelginsirma_ senin fotoğrafını beğendi.

nbelginsirma_ senin fotoğrafını beğendi.

nbelginsirma_ senin fotoğrafını beğendi.

nbelginsirma_ senin fotoğrafını beğendi.

nbelginsirma_ seni takip etmeye başladı.

nbelginsirma_ sana bir mesaj göndermek istiyor.

Geldim. Yine. Eve dönmek çocukluğunu geçirdiğin dört duvara dönmek değil sadece, çocukluğunu oluşturan her detayı hatırlamak, o detaylar yerine konulanları hazmetmek, asla değişmeyenler için hayıflanmak, belki de üzölmek. Şimdi, çocukluğumda tahinli çöreğini çok sevdiğim fırının önünden geçerken, saatlerce oynadığım çocuk parkının oto yıkamaya dönüştüğünü fark ederken anlıyorum eve dönmenin sadece duvar yığınlarından, resimlerden, değişmeyen odalardan ibaret olmadığını.

Kendine özgü dil ve anlatımıyla dikkat çeken Fatma Nur Kaptanoğlu, ilk romanı *Babam, Ev ve Yumurta Kabukları*'nda bir eve dönüş ve hesaplaşma hikâyesini merkezine alıyor. Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin kişinin çocukluğundan, ilkgençlik yılları ve ilk heyecanlarından hiçbir zaman kopamayışı, Bilge'nin kendisiyle, annesi ve en çok da babasıyla giriştiği sessiz hesaplaşmalar üzerinden dışa vuruyor.

Babam, Ev ve Yumurta Kabukları, geçmişin bugünü ne derece derinden sarsabileceği üzerine bir roman.

#reddediş #özgürlük #queer #ev #hesaplaşma #aile

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [X](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-6415-8

9 789750 764158